

ביפות עד שטבא אמו. אך עושה אותה הרות. ופעמים רבים שהוא שליח של אומה הרשעת, והורגנת אותו. זהו שפטותם (קהלת) ומיד עשיקיהם כה, ולא כמו שאתם אומרים, אלא אותו כח של אותה רות. ועל זה הפעם כתוב בפסקוק הזה ואין להם מונחים - אחד מלילית הרשות, ואחד מאותה הרות.

אי סבא, עתה יש לך רחמים, ואת מדבר פמי שלא ראה אליהם היוצאים לך, הרי כלם בשлом עמד. עתה מבאן ולהלאה לא אפשר מעלי כליה בקרב בעבר שאנצירשמי.

אortho חטאך רבעך עומר על הפתחה כמו כלב. בזמן שהקהל האחרון שנונתת האשיה יוצא, הוא מרגל מעלה הפתחה וועבר ממש ווהולך אחריך. מה הטעם? משום שהקדוש ברוך הוא שולח מפתחה אחד שלו, והקהל פורה, והמתפתח בא, והנתח הוולך אמר הקול שהוא יוציא לעולם, ועוד הדר שבטן הולך ומכלשפש, עד הזמן שבטן הולך ומכלשפש, עד הזמן שמתנקת מאותה תהומה של נסיכות הנחש הרע. והקדוש ברוך הוא מסבב סבוכים ועובד מעשים כראוי.

ובל זה משום שאיתה הבטן נרחתה. הרי ודאי שנדרחה מאותה הבטן, ואין לו חלק, ונדרחה מהבטן שלמטה של שאר נשות העולם. שאף על גב שעושה צער, לא נתנת לו רשות לשולט בהם. ואיזו בطن נתנת לו לשולט עליה? אותה הבטן של הפטה, שפטותם (במדבר ח) ואצתבה בתנה. משום שבטן זה עושה בה נקמות ברכזנו, והבטן זו היא שלו, והקדוש ברוך הוא גמן לו

כאתה דפקידת ברא לאתתא אחרת, ומפטטת ליה וחיקת ליה, בפטפטת עד דתמי אמיה. אך עבדה היא רוחא. זמנין סגיאין, דאייהו שליחא דהיא חייבתא, ובטלא ליה, חדא הוא דכתיב, (קהלת ז) ומיד עושקיהם כה. ולא (דף קו"א ע"ב) כמה דעתון אמרין. אלא ההוא כה דהיא רוחא, ועל הדא, פרין זמנין כתיב בהאי קרא, ואין להם מונחים.

חד מלילית חייבתא, וחד מההוא רוחא. אי סבא, השטא איתך רחימין, ואת משתעי, במאן דלא חmitt אינון מגיחי קרבא, הא כליהו בשלמא עפה. השטא מפאן ולחלאה, לא עדי מנאני מאני קרבא בדיל לאדרבא שם.

ההוא חטאך רוביין, קאים על פתחא בכלה. בזמנא דקלא בתרייתא, דיהיבת אתתא, נפיק, אייהו דלייג מעל פתחא ואתעבר מפמן, ואזיל אבתיה. מי טעמא. בגין דקידשא בריך הוא שדר חד מפתחה דיליה, וקלא פרחא, ומפתחה אתיא, וחוויא אזל במר קלא דהוא נפיק לעלמא, ועוד טורא דבטנא אזיל, ומכשבשא, עד עידן דעתקיאת. מההוא זורה מא, דנשיכין דחויא בישא. וקידשא בריך הוא, מסבב סבובין, ועbid עובדין בדקה יאות.

ובל דא, בגין דהיא בطن אתדרחיה. הא ודי, אתדרחיה מההוא בطن, וליית ליה חולקא, ואתדרחיה מבטן דלתקא, דשאар נשין דעלמא דאך על גב דעביד צער לא אתדרחיה ליה רשו לשילטה ביה. ומאן בطن אתדרחיה ליה, ואיהו שליט עלייה. ההוא בطن דסוטה, דכתיב, (במדבר ח) ואצתבה בתנה, בגין דהאי בطن, עביד ביה נוקמין לרעותיה, והאי בطن דיליה אהו, וקידשא בריך הוא